

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 1

DÉCEMBRE 1931

SỐ 10

TÒA SOẠN BÁO:

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư. Wm. C. Cadman
Quản-ly Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO:

Một năm (10 số) giá 1p.00
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

HÃY VANG-DẬY, HỒI CHUÔNG NOEL!

NOEL! NOEL! êm tai thay
tin vui đó! Hằng ngày,
ta đang cặm-cui làm-lụng,
bỗng có tin vui, thì nở
trái tim, sáng con mắt,
tươi vẻ mặt là dường nào!

Kết-quả của tin vui quán-thiệp với đời
tạm còn như vậy, hưởng chi tin vui do
tiếng các thiên-sứ vang trên khí trời
trong đêm yên-lặng! Nếu ta được nghe
như những kẻ chăn chiên xưa đã nghe,
thì vui gấp biết bao lần?

Kìa, loài người đang trầm-trờ ham
vui-vẻ, điên-cuồng kiếm vui-vẻ. Dầu
khoa-học phát-đạt, giao-thông tiện-lợi,
giáo-dục phổ-thông, nhưng, hiện-thời
vẫn có nhiều người buồn-rầu uất-ức
hơn trước, hơn-dân chưa thật thỏa
lòng. Phải chăng những sự nói trên
chỉ vui bề ngoài, không thể đổi mới
lòng người, là «nơi chí-thánh bề trong,»
và là nguồn nảy những điều quan-trọng
trong đời sống? Vậy, chỉ có tin lớn
mà các thiên-sứ đã báo, mới khiến đời
người được thật vui, chẳng những
trong đời ngắn-ngủ này, mà lại cả đời
vĩnh-viễn nữa.

Ài đã nghe, nhận-lãnh, và từng-trải
«TIN-LÀNH...LÀ SỰ VUI-MỪNG LỚN,» thì
giữ được vui mãi, không cảnh-ngộ nào
cắt nó khỏi đời mình, dầu khó tránh
khờ-sở, nghèo-túng, tật-bệnh mặc lòng.

Ấy vì Đấng Christ đã được tôn-vinh làm
Vua tại «nơi chí-thánh bề trong.» Chúa
cai-trị đời sống người nào, thì khiến
«mọi sự hiệp lại làm ích,» và cứ ở mãi
với người đó để diu-dắt, gìn-giữ, thúc-
giục cho đến khi được vào các lâu-đài
rực-rỡ trên trời. Khi ở đời này, có lẽ
người đó phải ăn khổ ở hèn, nghèo
tiền túng bạc, nhưng không lấy làm
quan-hệ, nếu biết đó chỉ là cuộc sanh-
hoạt tạm-thời mà thôi: «Vi dưới đời
này chúng ta không có thành nào còn
luôn mãi, nhưng chúng ta tìm thành
hầu đến.»

Hồi ngày Noel! sao mầy qui-báu lắm
mấy? Bất cứ ở đâu, nội ngày đó,
cũng thấy nhà-thờ trang-hoàng, tin-dò
nô-nức, chuông vang-dậy, hát êm-đem,
muôn dân đồng-thinh mà tung-bò lên
rằng: «Vui thay, ngày kỷ-niệm Chúa!»
Tin vui đó dầu chung cho cả thiên-hạ,
song lại thuộc riêng mỗi người—kỳ-giả
và độc-giả—biết công-nhận ngày giáng-
sanh của Chúa Jê-sus, tức Đấng đến
làm Cứu-Chúa chuộc người tội. Vậy,
ta há nên còn chút ghen-trong với cảnh
tốt hảo vui vờ của thế-gian sao? Hồi
độc-giả! hãy thỏa lòng vì được nhận
Đấng cứu-chuộc.

Nếu nhận-lãnh tin vui ấy, giữ làm
của riêng thuộc mình, thì thật có thể
vâng-theo lời thiên-sứ phán: «Đừng

sợ CHI.» Suốt cả hoàn-cầu đang đầy sợ-hãi: «Người ta nhơn trong khi đợi việc hung-dữ xảy ra cho thế-gian, thì thất-kinh mất vía, vì các thế-lực trên trời sẽ rung-dộng.» Đâu đâu cũng có «sầu-nãorối-loạn.» Lắm nhà cầm quyền đương gặp gian-nan, không biết giải-quyết vấn-đề khó-khăn, dắt dân mình qua cơn kinh-tế khủng-hoảng. Chỉ tin-dò Chúa biết đâu có nơi ẩn chắt, sự yên trợn, và đều vui lớn, vì những cơn hoạn-nạn nói trên là dấu-hiệu tỏ rõ sự gần tái-làm của Vua vinh-hiền, tức là Đấng ngày xưa đã giáng-sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-da vậy.

Vui là hạnh-phước trong lòng, chẳng những cho người nào được hưởng, mà lại cho cả mọi người ở xung-quanh nữa. Vui-vẻ cũng như ánh sáng soi rạng khắp nơi: nhà ở, tiệm buôn, công-sở, và xưởng thợ. Chúa Jê-sus đã bảo tin-dò phải soi sáng trước mặt người ta như thế. Đã là tin-dò có mọi lẽ đáng vui, há nên tổ bộ ủ-rũ buồn-bực? Xin nghe Chúa phán lời quý này: «Hãy vững lòng, tội-lỗi con đã được tha.» Khi môn-dồ gặp gió bão trên biển—chỉ bóng những sự thử-rèn đời sống—Chúa lại phán rằng: «Hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ.» Lần khác, trong lời cuối-cùng, Ngài khuyên các môn-dồ yêu-dấu: «Hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế-gian rồi.» Vậy, hỡi ai thật lòng ăn-năn tin Chúa, hãy lấy vẻ mặt vui cười mà chèo-kéo người ta đến cùng Đấng sanh trong máng cỏ!

Nhơn dịp đáng mừng này, bồn-báo xin chúc anh em cứ làm sứ-giả của tin vui lớn ngày Noël, cứ tung hoa vui ra quanh mình, để Chúa mau trở lại, lập cuộc bình-an ngàn năm. Bảy giờ sẽ thấy bốn biển một nhà, ai nấy yêu-thương lẫn nhau, không ghen-ghét tranh-giành, «lấy gươm rèn lưỡi cày, lấy giáo rèn lưỡi liềm. Nước này chẳng còn giá gươm lên nghịch cùng

nước khác, người ta chẳng còn tập sự chiến-tranh.» Như vậy, há chẳng phải là một sự vui lớn cho nhơn-loại lắm sao?

«C ô ô n g !
c ô o n g ! k i n h -
c ô o n g !» tiếng chuông nhà-thờ vạn-quốc đang đồ hồi êm-dềm vui-vẻ trong ngày lễ Noël. Nguyện Chúa thúc-giục mỗi tin-dò cũng

vang ra tiếng vui từ lòng để hưởng-ứng dịp chuông đó: «Hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa.»

SỐ 10 này là số cuối-cùng năm 1931. Suốt năm nay, bồn-báo đồng-nhơn vẫn cứ vui lòng biên-tập. Ngợi-khen Chúa, có nhiều anh em làm chứng được bồn-báo giúp-dỡ chẳng những về công-việc Chúa, mà lại cả đời thiêng-liêng mình. Nhơn dịp này, bồn-báo xin khuyên độc-giả lần nữa: hoặc chính mình mua báo sang năm, hoặc cò-dộng bạn-hữu cũng mua, hầu cho qua năm 1932 bồn-báo bán ít ra là gấp hai năm nay, thì mới khỏi lỗ. Đó là anh em gánh chung việc Chúa, và cùng tiến bước trên đường lên trời vậy.—T. K. B.